

COLUMN MYRTHE MEESTER

Onder mijn vacht

Ik voel me aangetrokken tot de broeierige, haast dierlijke spanning in dit schilderij. De naakte vrouw staat er verwrongen bij, met opgetrokken schouders en een licht gebogen hoofd, omsloten door een soort doorschijnend vlies. Maar zwak of weerloos is ze niet, integendeel: haar klauwende handen en felle, sturende ogen geven je het gevoel dat ze elk moment uit het omhulsel kan breken en toeslaan als een panter. Hoe vurig haar innerlijk leven is, kun je ook zien aan de vulvavormige lippen ter hoogte van haar hart, de sensueel kolkende, breinvormige massa die haar lijf omringt en de gewei-achtige takken op de achtergrond, die haar dierlijke energie accentueren.

Het schilderij, getiteld *Underneath My Pelt* ('Onder mijn vacht'), is een van de afstudeerwerken van Jessica Marlieke van Egmond, die dit jaar haar opleiding aan de Arnhemse kunstacademie ArtEZ heeft afgerond. Ik kan nauwelijks geloven dat een 21-jarig meisje zulke volwassen, betoverende schilderijen heeft gemaakt. Tijdens de afstudeerexpositie blijf ik dan ook steeds terugkeren naar het zaaltje met Van Egmonds werk (twee geschilderde naakten en twee tekeningen van hersenen en een foetus gehuld in doorschijnende stof). 'Morgen geeft Jessica een performance tussen haar schilderijen', vertelt een van haar aanwezige studiegenoten, die heeft gemerkt hoeveel interesse ik in deze werken heb. 'Een dansperformance. Naakt.'

Die mededeling maakt me nóg verraster. Zou ze dat echt durven, naakt dansen voor haar klasgenoten, docenten en wildvreemde

bezoekers van de expositie? Zou haar danspraktijk rechtstreeks in verbinding staan met haar expressieve naaktschilderijen? Als ik de volgende dag opnieuw Van Egmonds zaaltje in ArtEZ betreed, loop ik de kunstenaar zelf tegen het lijf, die mijn vragen kan beantwoorden. Ja, ze gaat straks écht naakt dansen. En ja, haar schilderijen zijn zelfportretten, gebaseerd op foto's van haar performance. Het zijn bevroren dansbewegingen.

Een groepje mensen verzamelt zich, en er valt een stilte zodra Van Egmond in een losvallend jurkje in ons midden treedt, aan weerszijden geflankeerd door haar metershoge, imposante schilderijen. Er is geen muziek. Van Egmond kijkt rustig om zich heen, loopt naar een haakje aan de muur en hangt daar met een soepele beweging haar jurkje aan. De dans die daarop volgt is even stoer, spannend en bij vlagen verwrongen als haar schilderijen. Ik zie een meisje wier vurige geest tegen de grenzen van haar lichaam klotst en zich via kronkelende

armen, heupen en benen een weg naar buiten baant. De dans is niet erotisch of sensueel; haar naaktheid is de normaalste zaak van de wereld. Het is bloetheid in de zin van puurheid, eerlijkheid, afwezigheid van maskers.

Ik had nooit gedacht dat schilderkunst en dans zo nauw met elkaar verweven kunnen zijn. Na Van Egmonds bevrijdende dans begrijp ik nóg beter de betekenis van het doorschijnende vlies rondom de geschilderde vrouw: het is de grens die zij, met haar vurige geest die via haar ogen, vingers en ledematen naar buiten breekt, weet te slechten. Het is ook de grens die ieder mens in zijn leven moet slechten, zodat je niet in jezelf opgesloten zit, maar bevrijd bent, eerlijk, naakt.

Jessica Marlieke van Egmond 2, *Underneath My Pelt*, olieverf op canvas, 140x200 cm

www.jessicamarlieke.nl